హత్యాశ్చర్యం లేక అంతకుడి క్లూ

నేను మా యింటి గోడ నానుకుని కూచుని "కుఱ్రనారి" చదువుకుంటూండగా ఎవరో నన్ను "హల్లో, కే యాస్‌గారూ" అని పిలిచినట్టయింది. నేను వెంటనే కళ్ళు రెండూ గట్టిగా మూసుకుని ఆ పిలిచిన మనిషి ఎవరై ఉంటారా అని తీవ్రంగా ఆలోచనలో పడ్డాను. విన్నగొంతు! ఎక్కడ విన్నానూ? నన్ను "కే యాస్" అని పిలిచే వారెవరూ?

"నేనండీ, భద్రాన్ని! నిద్రపోతున్నారా?"

నాకు మండిపోయింది. ఇంకొక పావుగంట టైమిస్తే నేనే కనుక్కునే వాణ్నిగా! ఇంతలోనే చెప్పెయ్యాలా?

"నువ్వే అయి వుంటావనుకున్నాలే!" అన్నాను కళ్ళు తెరిచి చూస్తూ.

ఇంతలోనే వాడు చేసిన హక్రమం జ్ఞాపకం వచ్చి నాకు భలే కోపం వచ్చింది.

"మళ్ళీ ఏ మొహం పెట్టుకు వచ్చావ్?" అన్నాను.

భద్రం నాకేసి హాశ్చర్యంతో చూసి, "అదేమిటండీ? మధ్య నేనేం చేశానూ?" అన్నాడు.

"ఏం చేసేదేమిటి? నన్ను పోలీసిన్‌స్పెక్టరు పిలిచినప్పుడు తీరా నువు వెంట లేక పోతివి."

"మిమ్మల్ని లాకప్‌లోన పెట్టారుగా?"

"ఆ మిస్టరీ ఇంకా తేలలేదు, భద్రం!"

"అందులో మిష్టరీ ఉందా?"

"మిష్టరీ అన్న మిష్టరీయా? అది ఎవరో నా శత్రువులు చేయించిన పని... తరవాత మా బావ వచ్చాడు. ఇనస్పెక్టరుతో ఏదో చెప్పాడు. ఇనస్పెక్టరు నాతో చాలా మంచిగా మాట్లాడి, ఇక వెళ్ళిరమ్మన్నాడు. ఏవైనా మంచి కేసులు వస్తే నన్ను ట్రంకు చెయ్యమన్నా, చేస్తానన్నాడు నవ్వుతూ. తరవాత నన్ను మా బావ చంపుకు తిన్నాడు. డబ్బేమయింది చెప్పమంటాడు. 'నా అసిస్టెంటు దగ్గిర ఉందిలే' అన్నా. 'వాడు కాజేశాడు! ఇంకేముందీ!' అన్నాడు. ఆయన కసలేం తెలీదు. ఎక్కడన్నా డిటెక్టివు అసిస్టెంట్లు డబ్బు కాజేస్తారూ?"

"వాళ్ళ కదికూడా చాతై యుండాలి, కే యాస్‌గారూ!"

"ఇదుగో, నన్ను పరాయివాడల్లే పిలవకూ! ఇతరులు మర్యాదకోసం నన్ను కేయాస్‌గారని పిలవనీ, నువు అంత మర్యాద చెయ్యాల్సిన అవసరం లేదు."

"మరి ఏమని పిలవను?"

" 'గురో' అను. కావలిస్తే 'గురోజీ' అను."

"అలాగే, గురోజీ!"

"ఇంతకీ ఆ డబ్బేంచేశావ్?"

"డబ్బా? ఏ డబ్బు?"

"నీకు తగని మతిమరుపు. ఆ సదా ప్రసాదం హోటల్లో నేను నీ చేతికిచ్చినది."

"దాసప్రకాశలో ఇచ్చినదా? అది అప్పుడే పోయిందిగా?"

"పోయింది? ఎట్లా పోయిందీ? భద్రంగా వుంచావనుకుంటినే, భద్రం!"

"అది పిక్కి పాకెట్టయి పోయింది."

"అంటే?"

"ఎవడో చేతోటేశాడు."

"అంటే?"

"జేబులో చెయి పెట్టి కాజేశాడు."

"చెయ్యి అమాంతం పట్టెయ్యలేకపోయినావా? నేను వచ్చి వెధవను డిటెక్షను చేసి పారేసేవాణ్ణిగా?"

"ఇప్పటికైనా చెయ్యాలిసిందే. అదొక మిస్టరీ మన నెత్తిమీద ఉంది... అన్నట్టు మీ నాయన గారు పోయారటగా?"

"అవును, భద్రం. ఆ సంగతి యెల్లా కనిపెట్టావ్?"

"నాక్కూడా కొంచెం డిటెక్షను తెలుసండోయ్, గురోజీ!"

నా అసిస్టెంట్ ప్రయోజకుడైనందుకు నాకుచాలా హానంద మేసింది.

"ఇంతకూ మీ నాన్నగారు ఎట్టా పోయిందీ చెప్పారు కారేం?" అన్నాడు భద్రం.

"ఏంలేదు, భద్రం. నాలుగు రోజులు జరం చేసింది. అయిదో రోజు - హతం."

"క్లూలేమీ లేవా?"

"ఏవో ఇంజక్షన్లిచ్చారు."

"ఇంజక్షన్లు కాదు, గురోజీ...క్లూలు! క్లూలు!"

"అటువంటిదేమీ లేదులే... భద్రం!"

"ఏం, గురో?"

"క్లూలంటే ఏమిటీ?"

"అవి హంతకులను పట్టుకునే ఆధారాలు!"

"భద్రం! ఒక అక్షరంలో అంత అర్థం ఉంది చూసేవా? ఎవరి హత్య గురించి నువు మాట్లాడుతున్నావ్?"

"మీ నాన్నగారు పోయారుగద. ఆ విషయమే!"

నేను గజం ఎత్తయినా ఎగిరి పడ్డాను. భద్రం ఒక్కసారిగా నా కళ్ళు విప్పాడు! వొండ్రుఫుల్! వొండ్రుఫుల్! నాకు ఇంత దగ్గిరగా, మా యింట్లోనే ఒక మనిషి పోతే నేను డిటెక్షను చెయ్యటం ఆలోచించలేదు. హాశ్చర్యం! హత్యాశ్చర్యం!

"భద్రం! మిష్టరీ! పెద్ద మిష్టరీ!"

"కాదండీ మరీ?" అన్నాడు భద్రం కళ్ళు పెద్దవి చేసి.

"భద్రం! భూతద్దం అందుకో! టేపుతియ్యి! ఈ మిష్టరీ అంతు ఇప్పుడే తేలుద్దాం." భద్రం వెంటనే జేబులో చెయ్యిపెట్టి భూతద్దమూ, టేపూ తీశాడు.

"ఇవి పిక్కిపాకెట్టు కాలేదా?"

"లేదు. ఇవి పెట్టిన పాకెట్టు పిక్కికాలేదు." మా నాన్నపోయింది ఉత్తరవేపు గదిలో, భూతద్దం చేతబట్టుకుని ఆగదికి పరిగెత్తాను. మా నాన్న పడుకున్న మంచం ఉండినచోట గోడమీద భూతద్దం పెట్టి చూసేను. గోడమీద పాకే ఎర్రచీమ పెద్దదిగా కనపడింది.

"భద్రం! భూతద్దంలోంచి చూస్తే వస్తువులు పెద్దవిగా కనబట్టం మిష్టరీయా కాదా?"

"కాదుటండీ మరీ?"

"ఈ గోడమీద – అవేమిటీ? – క్లూలు! – అవి అంతగా లేవు. ఒక ఎర్రచీమే ఉంది. అది కూడా ఇప్పుడు లేదు. మాయయింది!"

"పోనీ నేలమీద చూడండి!"

"అసలు ఈకేసు మనచేతికి ఆలస్యంగా వచ్చింది, భద్రం! మా నాన్న పోగానే పోలీసులు మనని ట్రంకు చేసినట్టుంటే క్లూలు తెగదొరికేవి! – ఉండు! భద్రం, నోటు బుక్కు తీసి రాసుకో!"

నా ఆనందానికి మేరలేదు. జాగ్రత్తగా వెతికితే క్లూలు దొరక్కపోవు.

"రాసుకో భద్రం! కంటికి అక్షరాలు కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి గాని, ఎందుకన్నా మంచిది, భూతద్దంతో చూస్తూ చదువుతాను. నువు రాసుకుంటూండు. 'కే!' – రాశావా?"

"రాశానండి."

"తరవాతది, 'యాస్' – రాశావా? ఆ తరవాతది 'ఎ', అంతే. ఇంకేమీలేదు. అంతకు డిక్కడ తన పేరు రాసి వెళ్ళాడు. భద్రం, వాడు ఎటుగా పరారీ అయి వుంటాడంటావు?"

"ఈ గదికి ఉన్నదే ఒక్క వాకిలీ. ఇదుగో ఈ వాకిట్లోనించే పోయి ఉంటాడు. అవతలి గది ఎవరిది గురో?"

"నాదే భద్రం!"

"హరి నీ –"

"హాశ్చర్యం! అంతకుడు నా గదిలోకే వచ్చాడన్నమాట! నేనావేళకు గదిలోనే ఉండి ఉండవచ్చు!... భద్రం! రివాల్వరు పైకి తియ్యి!"

"నా దగ్గిర రివాల్వరు లేదు గురోజీ!"

"చంపేశావ్! వాడింకా నాగదిలోనే ఉన్నాడేమో! రివాల్వరు లేందే ఎట్లా పట్టుకుంటాం వాణ్ణి?"

భద్రం నాకేసి అదో మాదిరిగా చూసి, "వాడు అనేస్తున్నారు గురో! అప్పుడే మగవాడని తేలిపోయిందా ఏం? ఆడదెందుక్కాగూడదూ?" అన్నాడు.

నేను మళ్ళీ గజమెత్తు ఎగిరి పడ్డాను. నా నోట మాటరాలేదు. వొణుకుతున్న గొంతుతో "మా అమ్మే అయి ఉంటుందంటావా?" అన్నాను.

భద్రం నిష్కర్షగా "డిటెక్టివుకు తల్లీ, తండ్రీ అని ఉండకూడదు గురూ!" అన్నాడు.

"బాగా చెప్పావు భద్రం!" అన్నాను గుటకవేస్తూ. "ఎందుకన్నా మంచిది ఆ పక్క గదిలో అంతకులున్నదీ, లేనిదీ చూసి, లేకపోతే మా అమ్మను ప్రశ్నిద్దాం. కొంచెం గదిలోకి తొంగిచూడు!" అన్నాను.

భద్రం అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వాకిలి దాకా వెళ్ళి నా గదిలోకి తొంగి చూశాడు. వాడు మళ్ళీ నాకేసి చూసినప్పుడు వాడిమొహాన నెత్తివాటు వేస్తే కత్తిచుక్కలేదు.

వాడు నా చెవి దగ్గిర నోరుపెట్టి రహస్యంగా, "గురోజీ, గదిలో ఎవరో స్త్రీ!" అన్నాడు.

నా వెనుకే రమ్మని వాడికి సవుజ్ఞచేసి అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ, వెళ్ళి "హాండ్సహప్!" అని అరిచాను.

ఆ మనిషి వొంగివున్నదల్లా లేచి నిలబడి నాకేసి తిరిగి, "అదేమిట్రా, నాయనా?" అన్నది. నా హాశ్చర్యం ఏమని చెప్పను. ఆమె ఎవరోకాదు, నా తల్లి! కాని తప్పదు! విచారణ జరిపి తీరవలసిందే.

"ఏమి చేస్తున్నావిక్కడ?" అని అనుమానితురాల్నడిగాను.

"నీ బట్టలేరా, బాబూ! మూటగట్టుతున్నా, ఇవాళేగా చాకలి వస్తాడూ?" అన్నది.

"వీల్లేదు!" అని అరిచా. తరవాత గొంతు తగ్గించి, "ఈ కేసు తేలేవరకూ ఏ వస్తువూ కదిలించటానికి వీల్లేదు. నేను నిన్ను కొన్ని ప్రశ్నలడగాలి చెప్పు! ఈ హత్య గురించి నీకు ఏమేమి తెలుసో దాచకుండా చెప్పుకురా!" అన్నాను.

"ఏడవకపోయావ్?" అంటూ ఆవిడ అవతలికి వెళ్ళిపోయింది.

నేను ఇప్పుడేం చెయ్యాలీ? అనుమానితురాలు ఎక్కడన్నా డిటెక్టివ్‌తో ఇట్లా మాట్లాడటం ఉందా? అసలు డిటెక్టివు పుస్తకాలు చదవకపోవటం చిక్కే అయింది.

"భద్రం, ఏం చెయ్యాలిప్పుడు?" అన్నాను.

"ఆ బట్టల మూటలో క్లూలుంటాయి, గురో!"

"ఎంత బాగా చెప్పావు, భద్రం?" అంటూ విప్పాను. ఒక చొక్కా చేతికి దొరికింది.

"రాసుకో భద్రం. షర్టు, సహం చేతులు, మూడు బొత్తాములు! కుడి మోచేతి దగ్గిర చిరుగు. హాఁ! దొరికాడు! కాలర్ మీద 'కే యాస్. ఏ.' అని రాసి ఉంది. దస్తూరి ఎవరిదో తరవాత చూడవచ్చు. రాసుకో, భద్రం! చొక్కా చేతిపొడుగు ఆరున్నర అంగుళాలు. చొక్కా పొడుగు 24 అంగుళాలు!... ఏం, భద్రం, కేసు విడుతున్నది కదూ? అంతకుడు ఈ గదిలో నించి ఎట్లా బయటికి పోయి ఉంటాడంటావు? కిటికీలో నుంచి పోలేదు. చువ్వలున్నాయి.. ఇదిగో ఈ దొడ్డివాకిలి గుండా పోయుండాలి. అవునా?"

"అవును, గురో!"

"దొడ్లో ఏమన్నా క్లూలు దొరుకుతాయంటావా?"

"హత్య జరిగి ఎంతకాలమయింది. గురో?"

"మాసికం కూడా అయిపోయిందిగా?"

"అయితే లాభంలేదు, గురో!"

"కేసు పోనివ్వటమే? ఎంతమాత్రం వీల్లేదు. నా బొందిలో ఊపిరుండగా... భద్రం! వాంద్రుఫుల్!"

"ఏమిటి, గురో?"

"కుక్కలు!"

"ఏవి, గురో?"

"ఎక్కడ బడితే అక్కడే ఉన్నయి. భద్రం! మా యింటి పక్కనే చెవులు లేని కుక్క ఒకటుంది. వీధి చివర ఇంకో తెల్ల కుక్కుంది. చాలవూ?"

"చాలకేం, గురోజీ?.... ఎందుకనీ?"

"భద్రం, మొత్తానికి అసిస్టెంటు వనిపించావు. నీది మట్టి బుర్ర!"

"అంతే మరి! కుక్కల్ని పెంచుదామంటారా?"

"కాదురా! వాటిని ఉపయోగించి అంతకుణ్ణి పట్టుకుందాం!"

"అదా గురో? దానికి ఊర కుక్కలేం లాభం? జాతికుక్కలైతే–"

"ఏడిశావ్, అన్ని కుక్కలూ వాసన పడతాయి. చూస్తావేం? వెళ్ళి రెండు కుక్కల్ని పట్టుకురా. మిగిలిన డిటెక్షనంతా నేను చేస్తాను."

అంతకుణ్ణి సమీపిస్తున్న కొద్ది డిటెక్టివుకు కలిగే ఆనందం మామూలు మనిషి ఊహించలేడు. ఇది నా జీవితంలో మొదటి కేసని చెప్పవచ్చు. మా నాన్న జబ్బుచేసి చచ్చిపోయాడని లోకమంతా అనుకుంటున్నది. అది హత్య అని నాకూ భద్రానికీ మాత్రమే తెలుసు. రెండు నిమిషాలలో భద్రం కుక్కలతో సహా వస్తాడు. కుక్కలు మమ్మల్ని సూటిగా అంతకుల దగ్గిరికి తీసుకుపోతాయి. పోలీసినస్పెక్టరుకు ఢంగదిరిపోవాలె, ఆ దెబ్బతో! రేపట్నించీ మన చుట్టూ కుక్కలాగా తిరుగుతాడు. ఎక్కడెక్కడ ఏ హత్యలు జరిగినా సరే, చచ్చినట్టు ఇనస్పెక్టర్లంతా నన్ను ట్రంకు చెయ్యాల్సిందే!

అడుగో! భద్రం వచ్చేశాడు. ఎక్కణ్ణించో ఒక మచ్చల కుక్కను తెచ్చాడు.

"ఏం, భద్రం? ఇంకో కుక్కేదీ?" అన్నాను.

"ఏం చెయ్యను, గురో. మొత్తం మూడు కుక్కల్ని పట్టా. ఒకటి చిక్కితే ఒకటి పారిపోయింది. ఒకటి చాలదా?" అన్నాడు.

"ఒక్క కుక్కతో అంతకుణ్ణి ఎక్కడన్నా పడతారా? రెండు కుక్కలు చెరొక క్లూ పట్టుకుని చెరొకదారీ పట్టాయనుకో. అది మరింత ఉసులు కాదూ? మనం ఇద్దరం ఉంటిమి. చెరొక కుక్క వెంటా పోవచ్చు. కాదూ?"

"నిజమే అనుకో, గురో. ఏం చెయ్యను? ముందు దీనికి ఒక క్లూ అందించి, ఆ తరవాత ఇంకో క్లూ అందిస్తాం. పని జరగాలి కద!"

"సరే పద!" అంటూ నా గదిలోకి దారి తీశాను. మచ్చల కుక్కను పట్టుకుని నా వెనకే నీడలాగా భద్రం వచ్చాడు. గుడ్డల మూట కుక్కకు వాసన చూపించి, "భద్రం, దాన్ని వదిలెయ్యి!" అన్నాను. భద్రం వదిలిపెట్టిన మరుక్షణం అది తోక ఆడించుకుంటూ గది బయటికిపోయింది. ఎంతో ఆశతో మేం దాన్ని వెంబడించాం. అది నేరుగా వంటింటిలోకి పోయింది.

మేం వంటింటి వాకిలి దగ్గిరికి వెళ్ళేసరికి మా అమ్మ కూడా వచ్చింది.

"గురో, ఆ తప్పేలాలోక్లూలుగాని లేవుగద?" అని భద్రం అనేటంతలో మా అమ్మ, "ఛీ! ఛీ! మాల కుక్క!... నీ నోరుపడా!" అంటూ చేతిలో ఉన్న కట్టెపేడుతో కుక్క వీపున ఒక్కటి పెట్టింది. అది కుంయోమని అరుస్తూ మా పక్కగా బయటికి దూసుకున్నది.

డిటెక్షనంతా పాడయిపోయినందుకు నేను విచారిస్తుంటే మా అమ్మ, "మీకేం కళ్ళులేవూ? అన్నం తప్పాలాలో అది మూతిపెట్టి తింటుంటే అట్లాచూస్తూ నుంచుంటారేం పొయ్యేకాలం?" అని మమ్మల్ని తిట్లు లంకించుకుంది.

ఇవతలికి వచ్చాక నేను భద్రంతో, "మన కుక్కను మా అమ్మ ఎందుకు కొట్టిందంటావ్?" అని అడిగాను.

"అనుమానించాల్సిందే గురో!" అన్నాడు భద్రం.

"ఏమైనా మనం ఇటువంటి హఠాంతరాలకు సిద్ధంగా ఉండాల్సిందే. నువ్వు వెళ్ళి ఆ కుక్కను మళ్ళీ పట్టుకురా!" అన్నాను.

భద్రం వెళ్ళాడు. వాడు వచ్చేలోగా నేను కేసు నెమరు వేసుకున్నాను. ఆ పొడి అక్షరాలు చిరపరిచితంగానే ఉన్నాయి. మూటలో గుడ్డలు కూడా బాగా ఎరిగున్నవిగానే ఉన్నాయి. ఆ చిరుగు! దాన్ని నేను ఎన్నో సార్లు చూసినట్టు జ్ఞాపకం!... నెత్తురు మరకలేవీ గుడ్డల మీద లేకపోవటం నేను గమనించకపోలేదు. ఇటువంటి కేసు నేను ఏ పుస్తకంలోనూ చూడలేదు. ఇద్దరు అనుమానితులు. ఒకతె డిటెక్టివ్ తల్లి. రెండవవాడు ఎవడైనా కానీ, డిటెక్టివ్‌కు అపరిచితుడు కాడు. వాడు ఎవడు? ఆలోచనలతో బుర్ర వేడెక్క సాగింది.

ఇంతలో భద్రం తిరిగి వచ్చాడు.

"కుక్క ఏదీ, భద్రం?"

"ఇక అది నాకు చిక్కదు, గురో! నన్ను అంత దూరాన చూసే అది పారిపోతున్నది. మీరు చూస్తే ఒక చెయ్యి చూడండి!" అన్నాడు భద్రం.

ఎవరివల్లా కాని పనులు చెయ్యటానికేగదా డిటెక్టివుంట! నేను బయలుదేరాను. బయటికి వెళ్ళాను. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వీధి అంతా తిరిగి చివరకు కుక్కను పసికట్టాను. అది నన్నుచూడలేదు. వెనకగా వెళ్ళి దాని మీద పడి పట్టుకున్నాను. మరుక్షణం సినిమాలో ఒక స్క్రీనుపోయి ఇంకో స్క్రీను వచ్చినట్టుగా అది నన్ను కరిచి పారిపోయింది.

నేను హత్యాశ్చర్యంగా నిలబడ్డాను. నాకంతా అర్థమైపోయింది. నేనే అంతకుణ్ణని కుక్క పోల్చేసింది! కుక్క పొరపడదు! ఆ గోడమీది పొడి అక్షరాలెవరివి? నావి కావా? ఆ మూటలో షర్టు నాది కాదా?

దొరికిపోయిన అంతకుడి మనస్సు ఎట్లా ఉంటుందో నాకు అప్పుడర్థమయింది. బరువెక్కిన గుండెతో ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాను.

"ఏం, గురో? కుక్కేదీ?" అన్నాడు భద్రం.

"దాని పని అది చేసేసింది. అంతకుడు దొరికాడు!" అన్నాను.

"ఏడీ?" అన్నాడు భద్రం, చుట్టూ వెతుకుతూ.

"నేనే ఆ అంతకుణ్ణి!" అన్నాను భద్రం కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తో.

"హోత్తెరి–"

"కేసు ముగిసింది. ఇప్పుడు నీ సందేహాలు అడుగు – సమాధానాలు చెబుతాను" అన్నాను గంభీరంగా.

"క్లూలేవీ?" అన్నాడు భద్రం.

"కే యాస్ ఏ, అంటే ఎవరు?"

"హాత్తెరీ–"

"ఆ మూటలో చొక్కాతెచ్చి నాకు తొడిగి సరిపోతుందో లేదో చూడు" అన్నాను.

నేను చొక్కా తొడుక్కున్నాక భద్రం హాశ్చర్యానికి హంతులేదు.

"కేసయితే తేలిపోయిందిగాని యిప్పుడేంటి చెయ్యటం?" అన్నాడు భద్రం.

"వెళ్ళి ఇనస్పెక్టరుతో చెప్పేస్తాను!"

"రైట్!" అన్నాడు భద్రం.

ఇనస్పెక్టరు నే చెప్పినదంతా శ్రద్ధగా విన్నాడు. చివరకాయన నన్ను భుజం మీద తట్టుతూ, "నీలాంటి డిటెక్టివును నేనెక్కడా చూడలేదు" అన్నాడు.

"మా అమ్మకూడా ఒక అనుమానితురాలని మీరు మరిచిపోతున్నట్టుంది" అని ఆయనతో అన్నాను గంభీరంగా.

"ఛీఛీ! ఎబ్బెబ్బే!" అన్నాడాయన.

"మీకు నా చాతనయిన సహాయం చేశాను. ఆ పైన కేసు కండక్టరు ఎలా చేసేది మీదే భారం" అన్నాను.

సరిగా సమయానికి కాపుసారా కేసొకటి వచ్చింది.

"నాకు అర్జంటు పని ఉంది. మీరు ఇప్పటికి ఇంటికి వెళ్ళండి. మళ్ళీ మీతో పని పడ్డప్పుడు నేనే పిలిపిస్తాను!" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"ఎప్పుడు కావాలన్నా నా సహాయం ఉండనే ఉంటుంది!"

"ఛీఛీ! ఎబ్బె" అన్నాడాయన మర్యాదగా.

నేను తేలికైన హృదయంతో ఇంటికి తిరిగి వచ్చాను. నా మొదటి కేసు! వొండ్రుఫుల్! వొండ్రుఫుల్!

ముద్రణ: తెలుగు స్వతంత్ర, 13 జూలై 1956